

Hồi 2

Yêu Ma Quỷ Quái

Tần Lục ngăn người, nhất thời chẳng nói được gì. Hắc y lão nhân lại cười nhạt và nói:

- Người trở về chờ đấy, ta tìm hấn rồi sẽ tìm đến người.

Nói đoạn, lão quay người cất bước theo ba lão kia xuống lầu.

Nhìn bóng dáng của lão này dần khuất mà Tần Lục cảm thấy có một luồng khí lạnh đột nhiên từ dưới xương sống chạy ngược lên rồi lan tỏa khắp người, khiến hấn không lạnh mà bất giác rung mình một cái.

Hán tử mặt theo cười hì hì, nói:

- Lục ca, người làm sao thế, không được khỏe chẳng ?

Tần Lục như người mới tỉnh mộng, hấn gượng cười và lắc đầu nói:

- Không có gì, không có gì, huynh đệ, người ăn một mình nhé, ta phải trở về đây.

Nói đoạn, hấn đứng lên, đặt nén bạc xuống bàn rồi vội vàng bỏ đi.

Lần này đến lượt hán tử mặt theo ngăn người.

*

* *

Chừng nửa canh giờ sau thì bốn quái lão nhân đã đến trước Phu Tử Miếu. Sau khi đến đây thì bốn lão chẳng đi nơi nào khác mà sánh vai tiến thẳng đến sông bài trong ngôi lều cỏ to lớn.

Hai hán tử canh trước sông bài thấy có người lạ đến thì định khai khẩu, nhưng Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm và lão mập lùn cũng phát tay một cái, hai hán tử lão đảo lui mấy bước, suýt chút nữa thì té ngã.

Khoảng cách giữa hai bên có đến hơn trượng, kinh lực quả nhiên kinh thế hãi tục, hai hán tử nhất thời đứng phát ngẩn

Bốn quái lão nhân cũng chẳng buồn nhìn bọn chúng từng lão lần lượt vén bức màn dày bước vào sông bài.

Bốn lão vừa vào sông thì tự nhiên có người mời gọi, nhưng lúc này hai hán tử vừa nếm mùi đau khổ cũng chạy vào trong nên không ít con hạc tỏ ra ngạc nhiên. Trong địa bàn của

mình mà bị người ta ức hiếp thì hai gã hán tử kia sao có thể cam tâm, vừa vào trong thì cả hai lập tức xắn tấy áo lên, bộ dạng tỏ ra rất hung tợn.

Đường như hắc y lão nhân có mắt ở sau lưng, đột nhiên thấy lão cười nhạt và phất tay ra sau, đờn chưởng chụp trúng hai gã đại hán, quăng mạnh tới trước. Hai gã kia hồng chân đứng, hai thân hình như một đôi hạc bay ào về phía mấy chiếc bàn. Người ngã, bàn ghế cũng ngã nhào, nhất thời sòng bài đại loạn, bài và xúc xắc văng tứ tung, nhiều tiếng kêu la ồm ồm vang lên, con bạc tranh nhau chụp lấy tiền rồi bỏ chạy sạch.

Nhìn lại thì thấy bàn ngã ghế nghiêng, quân bài, xúc xắc lẫn những nén bạc còn sót lại văng tứ tung lên mặt đất, hai gã hán tử kia đứng lồm cồm bò dậy. Gã hán tử mời gọi tứ quái lão nhân liền biến sắc, gã vội cúi người rút chủy thủ dưới giày nhưng lập tức bị hắc y lão nhân đá văng ra xa hơi trượng.

Hắc y lão nhân quét mục quang lạnh lùng nhìn toàn trường rồi cười nhạt, nói:

- Kể nào không muốn sống thì cứ việc thử.

Thực ra đâu cần lão ta nói. Toàn trường đã sớm kinh khiếp, đứng lặng xuôi tay rồi.

Hắc y lão nhân chỉ hán tử vừa bị đá và nói:

- Người đứng lên trả lời !

Một câu này còn hơn tiên đan linh dược, gã hán tử đó vội đứng lên, diện mục đầy vẻ đau khổ, gã nói:

- Tứ vị là đại gia của lộ anh hùng nào, ở bên nước sông ...

Hắc y lão nhân phất tay, nói:

- Bớt những lời thừa lại, nghe ta nói đây ngươi có biết Hưu Sơn Phong không ?

Hán tử này nghe hỏi đến Hưu Sơn Phong thì bất giác "à" một tiếng rồi vội nói

- Thì ra các vị là bằng hữu của Hưu

Sơn Phong, vậy thì chẳng phải là người ngoài rồi.

- Cam miêng !

Hắc y lão nhân quát:

- Mau đi tìm Hưu Sơn Phong !

Hán tử kia vội gật đầu, nói:

- Được, được, được mời tứ vị ngồi, tiểu nhân đi gọi đây, tiểu nhân đi gọi đây.

Nói đoạn hán phóng ra khỏi sòng bài như làn khói.

Hắc y lão nhân quét mục quang lạnh lùng nhìn qua hai hán tử gác cổng, hai gã này bất giác rùng mình từ từ lui bước ra sau.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Hai người mau sắp xếp bàn ghế cho ngay ngắn lại.

Hai gã này như người chết đuối vớ được phao, vội vội vàng vàng ra tay thu dọn, chớp mắt bàn ghế đã được sắp đặt ngay ngắn trở lại. Bấy giờ tứ quái lão nhân mới vừa lòng thỏa ý ngồi xuống hai chiếc ghế dài.

Nhưng ngồi chưa nóng đít thì đã có bóng thanh y thấp thoáng, một người nữa tiến vào sông bài, đó chính là người tự xưng là Hầu Sơn Phong song không thấy bóng dáng hán tử kia đâu cả, có lẽ gã không dám trở về.

Hầu Sơn Phong kẹp tay sau lưng, ngược mắt nhìn qua đường trường rồi đột nhiên khai khẩu:

- Là vị nào muốn tìm Hầu Sơn Phong ?

Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm quan sát Hầu Sơn Phong rất kỹ sau đó lão cười nhạt, nói:

- Người là Hầu Sơn Phong ?

Hầu Sơn Phong thần nhiên gật đầu, nói:

- Không sai !

Hắc y lão nhân nói:

- Vậy thì ta và ba vị huynh đệ này của ta tìm người !

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:

- Cao tách đại danh của tứ vị xưng hô thế nào ?

Hắc y lão nhân nói:

- Bình sinh đôi bên không quen biết, chưa có duyên gặp mặt một lần, không cần thiết phải thông báo danh tính.

Hầu Sơn Phong nói:

- Tứ vị không cho biết danh tính thì thôi vậy, thế tứ vị có gì chỉ giáo ?

Bỗng nhiên lão học cứu đưa tay sửa lại đôi mục kính, lão nhìn Hầu Sơn Phong một lúc lâu rồi chậm rãi nói:

- Thấy bậc trưởng giả mà không hành lễ là kêu bằng ngạo mạn, lão tam, trước tiên cho hấn khấu đầu rồi hãy nói.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Trưởng giả cũng có hạng đáng được người ta tôn kính nhưng cũng có hạng không đáng để người ta tôn kính, tựa như tứ vị vô cớ đại náo sông bài, đánh đập người khác thì không đáng để tại hạ hành lễ.

Lão học cứu chớp chớp song mục và chậm rãi nói:

- Thiếu niên, người to gan lắm, người là kẻ đầu tiên dám nói như thế trước mặt bốn huynh đệ bọn ta, để ta xem thử xương cốt người cứng đến cỡ nào.

Lão định hành động thì hắc y lão nhân vội khoát tay nói:

- Lão đại chờ lát nữa đã, đầu chỉ có một tên,

Lão học cứu "hừ" một tiếng rồi ngồi yên bất động

Hắc y lão nhân nhìn qua Hầu Sơn Phong và nói:

- Hầu Sơn Phong, nghe nói thư (sách vở), cầm (đàn), đổ (cờ bạc) tửu (rượu) đều có trình độ rất tinh thâm ?

Hầu Sơn Phong buột miệng "à" một tiếng rồi mỉm cười, nói:

- Hóa ra là chuyện này, sao tứ vị không nói sớm ? Không sai, Hầu Sơn Phong chẳng có sở trường gì khác, nhưng về bốn phương diện này thì có thể tự hào là cử thế vô song, thế nào, không lẽ tứ vị cũng có cùng sở thích ?

Song mục của hắc y lão nhân lộ sắc thái dị dạng, lão nói:

- Bốn huynh đệ chúng ta không những có cùng sở thích mà mỗi người còn tinh thông một món ...

Hầu Sơn Phong đưa ngón tay cái lên tán thưởng rồi chỉ từ trái sang phải:

- Vậy thì tứ vị phải thế này, thư cầm, đổ, tửu.

Hắc y lão nhân biến sắc, lão vội hỏi:

- Sao ngươi biết ?

Hầu Sơn Phong thản nhiên cười cười, nói:

- Lão học cứu tự nhiên là tinh thông kinh luân sử sách, vị thứ hai có mười ngón tay dài, ngón ngón như ngọc nên cũng giống như người chơi đàn, vị thứ tư thân thể mập lùn sắc diện đỏ hồng, bụng to như trống nên thật là mẫu người thích uống, còn các hạ, thoát nhìn là biết một tay tinh quái trong chiêu cờ bạc.

Hắc y lão nhân gật đầu, nói:

- Không sai người nói rất chính xác !

Hầu Sơn Phong cười ha hả một tràng rồi nói:

- Nhân sinh khó gặp được tri kỷ, huống hồ là người cùng sở thích. Hầu Sơn Phong lấy tư cách là chủ nhân mời các vị đến Đệ Nhất Lâu uống vài chén,

Nói đoạn chàng đưa tat ra ý mời khách nhưng hắc y lão nhân liền khoát tay nói.

- Khoan đã người biết bốn bọn ta đến đây làm gì không,

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Đương nhiên là đàm luận sách vở, luận đàn, nói chuyện đánh bạc và luận tửu.

Hắc y lão nhân lắc đầu nói:

- Người sai rồi, bốn bọn ta đến là để tỉ thí với người.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên đến ngẩn người chàng hỏi lại:

- Tỉ thí ?

Hắc y lão nhân gật đầu, nói:

- Không sai, là tỉ thí !

Hầu Sơn Phong lắc đầu; nói:

- Không được, tại hạ không chơi, xin lượng thứ là tại hạ không bồi tiếp được.

Hắc y lão nhân nhướng mắt hỏi:

- Không chơi ! Tại sao ?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:

- Hầu Sơn Phong này có ba lý do không tỉ thí, tứ vị đã chiếm một lý do không tỉ thí của tại hạ rồi, vì thế tại hạ không chơi.

Hắc y lão nhân hiếu kỳ hỏi:

- Không ngờ người cũng có quy củ, ba lý do nào vậy ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Thứ nhất, không tỉ thí với quan binh quan phủ và bọn nha môn, vì tại hạ thắng rồi thì sẽ ăn cơm tù, thứ hai, không tỉ thí với bằng hữu thâm giao, vì tại hạ thắng thì sẽ đắc tội, thứ ba, không tỉ thí với nhân vật võ lâm, vì tại hạ thắng thì sẽ mất mạng.

Hắc y lão nhân, biến sắc, lão nói:

- Bốn huynh đệ bọn ta không phải là người trong quan phủ nha môn, cũng không phải là bằng hữu thâm giao của người..

Hầu Sơn phong cắt lời, nói:

- Nhưng bốn vị là hạng người thứ ba, là nhân vật võ lâm.

Mục quang thâm trầm lạnh lùng của hắc y lão nhân chợt chớp động, lão nói:

- Sao người biết ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Rất đơn giản, bất kỳ người nào nhận ra được, luận niên kỷ thì tứ vị đều phải trên ngũ tuần, người thân thể suy yếu nhưng tứ vị chỉ cần giơ tay động chân là náo động sông bài, đánh mấy hán tử trẻ tuổi khỏe mạnh u đầu mẻ trán, như vậy tất phải là người biết võ, mà người biết võ không phải là nhân vật võ lâm thì là gì ?

- Nói hay lắm !

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Nhưng sợ rằng sự việc không do người quyết !

Hầu Sơn Phong nhướng mày và nói:

- Tại sao ? Tại hạ không tỉ thí lẽ nào các vị miễn cưỡng tại hạ phải.

Vừa nói đến đây thì có người vừa thở hồng hộc vừa chạy vào sông bài, thì ra đó là Tần Lục. Hắn chạy đến độ toát mồ hôi nhễ nhại, nhưng vừa thấy tình hình trong sông bài thì hắn kinh hãi "a" một tiếng rồi bất giác ngẩn người:

Bấy giờ hắc y lão nhân chỉ tay về phía Tần Lục và nói:

- Ta không miễn cưỡng ngươi, nhưng nếu ngươi không chơi thì có nghĩa là ngươi tỏ ra khiếp sợ, mà ngươi khiếp sợ thì có nghĩa là hắn đã thổi phồng quá sự thật, ta phải đánh vỡ đầu hắn, phải lấy mạng hắn, chỉ có thế thôi.

Tần Lục rùng mình, bất giác lui ra sau một bước.

Hầu Sơn Phong chau mày, nói:

- Các hạ, Kim Lăng thành là nơi có vương pháp đấy.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Người đã biết bốn bọn ta là nhân vật võ lâm thì cũng nên biết, đừng nói là thành Kim Lăng cỡ con này, dù là đương kim hoàng thượng cũng không quản được bốn bọn ta

Đây là lời nói thật, Hầu Sơn Phong lại chau mày nhất trời chưa biết nên nói gì.

Đột nhiên nghe Tần Lục kêu lên:

- Lão Hầu, không tử tử được, lão này biết phép chúng nhãn đấy, một con đại thập trong chớp mắt lão ta có thể biến thành Thiên Cửu Vương, người tất sẽ thua thôi.

Hắc y lão nhân quét song mục lạnh lùng nhìn qua Tần Lục và nói:

- Người rất có nghĩa khí, rất có tình nghĩa bằng hữu và cũng rất to gan.

Hầu Sơn Phong vội nói:

- Lục ca lẽ nào ngươi không nghe thấy ? Lão muốn đánh vỡ đầu và muốn lấy trạng người đấy. Ta đã ở vào thế cười hổ rồi, tên đã lấp vào cung không thể không bắn, tất cả chỉ tại các ngươi ăn no rồi không có chuyện gì làm, đi khắp nơi đặt điều nói lung tung, bây giờ tạo ra phiền phức cho ta.

Lời này thật là mâu thuẫn, cần người giúp đỡ là Hầu Sơn Phong, bây giờ trách người ta đa sự cũng là Hầu Sơn Phong.

Tần Lục sững người, hắn định khai khẩu thì Hầu Sơn Phong đã quay sang nói với đối phương:

- Chơi, tại hạ đồng ý nhưng vì sự an toàn của tại hạ và sự công bằng thì tại hạ có một điều kiện, tứ vị phải hứa là không được lập tức giết hai người bọn tại hạ.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Bốn người bọn ta tuy hiếu sát nhưng giết hai kẻ như các ngươi thì chỉ tổn hại u danh nửa đời của bốn huynh đệ bọn ta và làm bẩn tám cánh tay mà thôi, điều kiện gì, nói mau đi.

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói:

- Bất luận là thí môn nào, chúng ta phải dựa vào bản lĩnh thật sự của mình, không được ngấm thí triển võ công vào trong, nếu không may tứ vị đều ư bại thì cũng không được tỏ uy phong của nhân vật võ lâm.

- Ta hiểu rồi.

Hắc y lão nhân nói:

- Ta tiếp nhận điều kiện này, chỉ dựa vào bản lĩnh chân thật, không vận dụng võ công, đồng thời chỉ cần người thắng thì bọn ta lập tức lên đường, tuyệt không động đến một sợi lông của người

Hầu Sơn Phong nói:

- Đây là lời các hạ nói đấy nhé !

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Nhân vật võ lâm xem nhẹ cái chết, trọng lời hứa, xưa nay bốn huynh đệ bọn ta xuất ngôn như sơn, nói một là một tuyệt đối bất nhị ngôn.

Hầu Sơn Phong do dự một lát, nhất thời không nói gì.

Hắc y là nhân đảo mắt và nói:

- Người còn chưa yên tâm điều gì ?

Hầu Sơn Phong nhìn qua lão học cứu và nói:

- Không có điều gì chưa yên tâm cả, nhưng vị này là lão đại trong tứ vị, lão gật đầu một cái thì dễ tính sổ hơn, tại hạ muốn nghe lão nói một câu.

Sắc diện của hắc y lão nhân vừa biến thì lão học cứu đã lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:

- Thiếu niên người yên tâm ta gật đầu đồng ý đấy !

Hầu Sơn Phong liền cười lớn và nói:

- Không có gì quan trọng bằng sinh mạng, vì tính mạng của mình nên tại hạ không thể không làm thế, mong tứ vị bỏ qua cho.

Nói đoạn, chàng cất bước đến ngồi vào một bàn và mỉm cười, nói tiếp:

- Xin tứ vị cho biết, cách chúng ta thí như thế nào ?

Dường như hắc y lão nhân là người phát ngôn, lão nói:

- Rất đơn giản, chúng ta thí lần lượt từng người.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Được, lần lượt từng vị, cứ làm thế

Chàng nhìn qua lão học cứu nhưng không nói gì, tuy nhiên ánh mắt như có vẻ chờ đợi đối phương.

Hắc y lão nhân cười nhạt một tiếng, song mục đột hiện vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, lão nói:

- Khoan đã họ Hầu kia, đánh bạc thì không thể không đặt bạc.

Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nói rất đúng, làm sao tại hạ quên được ! Tứ vị muốn tại hạ đặt thứ gì ?

Hắc y lão nhân đưa tay chỉ Hầu Sơn

Phong và Tần Lục rồi nói:

- Hai sinh mạng của người và hấn.

Tần Lục nghe vậy thì bất giác rụng rời không rét mà run.

Hầu Sơn Phong chau mày nói:

- Trước đây thắng thì mất mạng, bây giờ thua cũng mất mạng, tuy đặt thế này là quá lớn nhưng chẳng phải là không thể đặt, được, cứ thế. Dù sao thì Tần Lục cũng khó tránh khỏi cái chết nếu tại hạ thua, tại hạ đành xả mạng vì bằng hữu vậy chớ để bằng hữu nói rằng tại hạ bất nhân bất nghĩa. Nhưng vạn nhất nếu tại hạ thắng thì sao ?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Bốn bọn ta sẽ dốc hết những gì có trên người, ngay cả sinh mạng cũng tùy người định đoạt

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:

- Tại hạ không dám định đoạt sinh mạng của tứ vị nhưng tại hạ cảm thấy hứng thú với câu dốc hết những gì có trên người mà các hạ vừa nói. Thế này nhé, bốn vị phải đặt hai cửa, thứ nhất, tại hạ muốn đôi mục kỉnh của vị học cứu, muốn đàn của vị này, muốn quân bài trong tay các hạ và muốn hồ lô rượu dất bên thắt lưng của vị kia.

Hắc y lão nhân đột nhiên cười nhạt rồi cắt lời, nói:

- Mục kỉnh, quân bài, hồ lô rõ ràng đều có trước mắt, chẳng có gì lạ, nhưng làm sao người biết trên người lão nhị của ta có mang theo đàn ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:

- Có mang theo bên mình hay không thì tại hạ không biết, nhưng một người giỏi đàn, thích gảy đàn thì không thể không có đàn, các hạ nghĩ có đúng không ?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Nói ra cửa thứ hai của người đi ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Cửa thứ hai là thế này, nếu tứ vị thua thì xin để lại những món tại hạ vừa nói, rồi lập tức rời khỏi thành Kim Lăng vĩnh viễn không được phép trở lại lần thứ hai.

Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói:

- Có đạo lý thế sao ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Tất nhiên là có, chí cần tại hạ thắng thì tự nhiên là tại hạ có quyền quyết định chuyện đi ở của tứ vị, bởi lẽ Kim Lăng thành vốn dĩ là địa bàn của tại hạ. Hơn nữa, dù tại hạ không mời các vị lên đường thì các vị còn mặt mũi nào để ở lại thành Kim Lăng mà không đi ?

Song mục của hắc y lão nhân bộc phát hàn quang, lão cười lớn một tràng rồi nói:

- Rất có lý, chỉ có điều, họ Hầu kia tại sao người chỉ đặt một cửa mà bốn huynh đệ bọn ta phải đặt hai cửa ? Hình như ...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:

- Các hạ đừng quên là bọn tại hạ có đến hai sinh mạng, mỗi mạng chọi với một cửa của các vị, tứ vị không thiệt đâu.

Hắc y lão nhân cười mấy tràng nữa rồi nói:

- Không ngờ thành Kim Lăng cũng có một kỳ tài như người, bốn huynh đệ bọn ta đi chuyến này không uổng công rồi. Được, chúng ta quyết định như thế.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Các hạ quá khen, sinh mạng còn đem ra chơi đùa được thì có gì lại không dám nói ? Các hạ, chúng ta có thể bắt đầu chưa ?

Hắc y lão nhân gật đầu, nói:

- Có thể rồi, mời người !

Hầu Sơn Phong liền nhìn qua lão học cứu và nói:

- Lão phu tử, chúng ta tỉ thí bằng cách nào đây ?

Lão học cứu chớp chớp song mục và thản nhiên nói một cách chậm rãi:

- Luận về niên kỷ, chí ít thì lão phu cũng lớn hơn người ba mươi tuổi, luận về thân phận thì lão phu cũng là nhân vật có tên có tuổi trong võ lâm, vậy thiếu niên người cứ nói đi.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Cung kính bất như tuân mệnh, lão phu tử, tại hạ xin cảm ơn trước, chúng ta tỉ thí lần này quan trọng là ở sách chứ không quan trọng việc ai đọc sách nhiều, ai đọc ít. Mà đọc sách thì dường như mỗi người đều có thể thuộc lòng vài chương, do vậy chuyện này không kỳ lạ và cũng không gọi là cao. Do đó, tại hạ muốn chơi một trò thế này, cách tỉ thí có tân kỳ một chút, chúng ta sẽ lần lượt tỉ thí theo thứ tự nhiều, thuộc và nhớ thế nào ?

Lão học cứu nói:

- Ta đã nhường người nói thì chỉ cần người nói ra là chẳng có gì mà ta không tán đồng.

Hầu Sơn Phong gật đầu và mỉm cười, hỏi:

- Xin hỏi lão phu tử, đây có gọi là sách không ?

Nói đoạn, chàng lấy một cuốn sách ố vàng từ trong người rồi giơ ra ngoài.

Lão học cứu liếc nhìn qua và nói

- Nó đã là sách thì đương nhiên phải gọi là sách rồi.

Hầu Sơn Phong đặt cuốn sách lên bàn rồi nói:

- Xin hỏi lão phu tử đây là sách gì ?

Lão học cứu nhìn lại lần nữa và nói ngay:.

- Đây là Tố Nữ Kinh.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Không sai, lão phu tử, đây là Tố Nữ Kinh, lão đọc qua chưa ?

Lão học cứu đưa tay nâng đôi mục kính lên và nói:

- Đạo này là một trong những môn tinh thông của ta, kinh này ta đã thuộc nhuỷễn như cháo.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Vậy thì tốt, xin hỏi lão phu tử, chữ thứ tư của "hàng thứ ba" trên trang mười sáu của kinh này là chữ gì ?

Trời đất, ở đâu ra cách tử thí độc đáo thế này ? Dù là bậc túc nho cũng khó lòng nói ra được trong nhất thời.

Nào ngờ lão học cứu chỉ trầm giọng giãy lất rồi nói ngay:

- Anh bạn trẻ, đó là chữ Chân

Hầu Sơn Phong hơi động sắc diện, chàng thở dài nói:

- Lão phu tử khiến người ta khâm phục, đích xác đó là chữ Chân, lão phu tử, đến lượt lão hỏi rồi.

Lão học cứu vẫn tỏ ra thản nhiên, lão từ từ lấy trong người ra một cuốn sách và nói:

- Thiếu niên ngươi biết đây là sách gì không ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Lão phu tử, song phương bình thủ rồi, đó là Nhục Bồ Đoàn.

Lão học cứu, hỏi tiếp:

- Đọc qua chưa ?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói:

- Cũng giống như lão, miễn cưỡng có thể gọi là nhuỷễn như hồ.

Lão học cứu thản nhiên hỏi tiếp:

- Vậy thì chữ thứ tư của hàng thứ ba trên trang mười sáu của Nhục Bồ Đoàn là chữ gì ?.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Lão phu tử hỏi rất hay, đó cũng là chữ Chân.

Lão học cứu động sắc diện, lão tròn xoe mắt nhìn Hầu Sơn Phong, thần thái vừa ngạc nhiên vừa kinh dị, hồi lâu sau lão mới nói:

- Thiếu niên người là kinh địch đầu tiên mà bình sinh lão phu ta gặp phải.

Hầu Sơn Phong cười cười, nói:.

- Lão phu tử quá khen rồi.

Lão học cứu nói:.

- Người và ta vẫn chưa phân thắng bại, làm sao ...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói:

- Chữ Chân thứ tư của hàng thứ ba trên trang mười sáu trong Nhục Bồ Đoàn mà lão phu tử vừa nói đó, là viết như thế nào ? Lão có nhớ không ?

Lão học cứu ngớ người nhưng lão liền nói:

- Đương nhiên là nhớ, chẳng khác gì mọi chữ Chân bình thường.

Hầu Sơn Phong đưa tay ra và mỉm cười nói:

- Lão phu tử, xin lấy đôi mực kỉnh xuống giao cho tại hạ thôi !

Lão học cứu rùng mình, lão nói:

- Thế nào, lẽ nào không đúng ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Xin lỗi, sao lão không thử giở ra xem ?

Lão học cứu không phục nên liền giở cuốn sách ra, lão nhanh chóng tìm được chữ thứ tư ở hàng thứ ba trang mười sáu, vừa nhìn vào thì lão lập tức biến sắc. Dích xác đó là chữ Chân, nhưng chữ Chân này thiếu một nét móc ở dưới chân bên phải.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Thế nào, lão phu tử, có đúng không ?

Trong tích tắc thì lão học cứu bình tĩnh lại ngay, lão thản nhiên cười rồi nói:

- Anh bạn trẻ, chúng ta vẫn bình thủ thôi.

Hầu Sơn Phong hỏi:

- Lão học cứu có gì thuyết giải chẳng ?

- Đương nhiên là có.

Lão học cứu gật đầu, nói:

- Người nói sai rồi, đã thiếu một nét móc thì đó không thành chữ Chân được.

Lời này nghe ra cũng không vô lý, Hầu Sơn Phong cũng có biện thuyết của chàng, chàng nói:

- Tại hạ xin hỏi, trước khi tại hạ chỉ ra nét móc bị thiếu đó thì lão cho rằng đó là chữ gì, người trong thiên hạ đọc sách nào thì cho đó là chữ gì ?

Lão học cứu buột miệng nói:

- Tất nhiên là chữ Chân.

Hầu Sơn Phong nói:

- Vậy tại hạ cho rằng, nó là chữ Chân thì có gì không đúng !

Lão học cứu á khẩu, nhưng lão lại xoay chuyển:

- Anh bạn trẻ, thắng bại vẫn chưa định, lão phu chưa hỏi người.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Sách này là sách của lão, tại hạ hỏi lão về chữ trong sách của lão, tại hạ biết mà lão không biết, lão thử nghĩ xem, có cần thiết phải hỏi tại hạ nữa không ?

Lão học cứu trầm mặc không nói, một lát sau lão lấy đôi mục kính đặt xuống bàn rồi nói.

- Anh bạn trẻ, ta chịu thua, nhưng làm sao người biết ?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói:

- Lão phu tử, lẽ nào lão chưa nghe nói, khi mới dập in cuốn sách này thì hình dạng chữ Chân bị khuyết một góc và khuyết mãi cho đến ngày nay ?

Lão học cứu lắc đầu, thở dài rồi nói:

- Tiêu Hồng ta ngông cuồng tự xưng là một sách rồi.

Thần sắc trầm mặc, lão bế khẩu không nói nữa !

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ chỉ may mắn thôi, cảm ơn lão phu tử đã tương nhượng.

Chàng dịch mục quang nhìn quanh nhưng chưa vội tìm đến bạch y văn sĩ giỏi gảy đàn mà tìm đến hắc y lão nhân tinh thông bài bạc.

Bạch y văn sĩ liền khai khẩu:

- Anh bạn trẻ, trận thứ hai đến lượt ta chứ ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, mỉm cười và nói:

- Không, gảy đàn không giống như những ngón nghề khác, cần phải rửa tay sạch sẽ, xông hương rồi mới bắt đầu gảy. Chi bằng chờ hai trận cờ bạc và rượu chè xong thì chúng ta sẽ tỉ thí.

Bạch y văn sĩ gật đầu, nói:

- Có lý, ta nghe theo thiếu niên người vậy !

Hầu Sơn Phong nhìn qua hắc y lão nhân diện mục thâm trầm và nói:

- Các hạ, chúng ta tỉ thí thế nào đây ?

Hắc y lão nhân nói:

- Ta cũng giống như lão đại, tùy người chọn.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Cung kính bất như tuân mệnh, tại hạ cũng cảm ơn trước.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Chơi bài phải dựa vào vận khí, nếu bách thắng bất bại thì thật lòng mà nói, đó phải dựa vào chơi gian rồi. Lúc đầu tại hạ đã nói, trường tỉ thí này phải dựa vào bản lĩnh chân chính, không được chơi gian lận, nếu chơi gian thì trường tỉ thí này sẽ mất ý nghĩa thật của nó. Đồ xúc xắc ngoài việc không thể gian lận ra thì phải dựa vào thủ pháp, mà dựa vào thủ pháp mới là bản lĩnh chân chính. Do đó, tại hạ muốn đồ xúc xắc với các hạ ba ván phân định thắng bại, thế nào ?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Người nói rất có lý, ta đồng ý.

Hầu Sơn Phong chỉ tay ra sau và nói:

- Tần Lục ca, lấy cho bọn ta mượn ba con xúc xắc.

Tần Lục như người tỉnh mộng, hấn đáp một tiếng rồi vội vàng tới giá gỗ lấy một bộ xúc xắc cùng một chiếc bát lớn mang lại. Hầu Sơn Phong nhận lấy bộ xúc xắc và chiếc bát, thuận tay chàng thả ba con xúc xắc xuống bát kêu lách cách, đoạn chàng đẩy chiếc bát tới trước và mỉm cười, nói:

- Các hạ, mời !

Hắc y lão nhân không khách sáo tương nhượng, lão quét mục quang lạnh lùng nhìn đối phương rồi cười nhạt một tiếng, đoạn lão xuất hữu thủ như quỷ trao nhạt ba con xúc xắc lên rồi thuận tay thả xuống bát.

Một loạt tiếng lách cách vang lên, sau một hồi chuyển động thì ba con xúc xắc đứng yên, Tần Lục đứng bên cạnh liếc mắt nhìn và bất giác thở dài

Hắc y lão nhân nói:

- Họ Hầu kia, người nói xem, là gì thế ?

Hầu Sơn Phong thản nhiên nói:

- Đều là mặt lục cả !

Không sai, ba con xúc xắc trong bát đều hiện mặt lục lên trên, đây là điểm số tối đa

Trừ phi Hầu Sơn Phong đổ được mười chín điểm, bằng không thì tuyệt đối không thể thắng đối phương. Nhưng điều đó hoàn toàn không có khả năng, vì tổng số lớn nhất của ba mặt xúc xắc chỉ là mười tám điểm.

Hắc y lão nhân cười nhạt nói:

- Thế nào ? Họ Hầu kia, đến lượt người rồi đấy !.

Hầu Sơn Phong bình thản mỉm cười, chàng đưa tay nhạt xúc xắc lên.

Tần Lục nhắm mắt, tim đập thành thịch mãi đến lúc nghe tiếng xúc xắc bất động thì hấn mới dám mở mắt. Nhưng vừa hé mắt nhìn thì suýt chút nữa hấn nhảy căng lên, ba con xúc xắc trong bát vẫn y như trước, tức cũng ba mặt lục.

Song phương đổ tiếp một lần nữa, nhưng vẫn bất phân thắng bại, cả hai đều mười tám điểm như nhau.

Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói:

- Họ Hầu kia, thủ pháp của người khá lắm, nhưng nếu tiếp tục thế này thì người và ta làm sao phân thắng bại, theo ta thấy chỉ bằng chúng ta đổi sang trò khác thôi.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Tại hạ xin nghe theo tôn ý

Hắc y lão nhân không nói thêm một câu nào nữa, lão đưa tay úp chiếc bát lại, ba con xúc xắc bị úp bên trong bát, lão dùng hai ngón tay nắm khu bát và không ngừng lay động trên bàn, tiếng xúc xắc chạm vào thành bát liên tục vang lên.

Hầu Sơn Phong bất giác chau mày thần sắc lộ vẻ ngạc nhiên. Còn hắc y lão nhân thì luôn miệng cười nhạt, đột nhiên lão ngừng tay mở chiếc bát ra

Tần Lục ghé mắt nhìn vào, nếu không nhanh tay bùm miệng thì hấn đã bật kêu thất thanh vì kinh ngạc. Thì ra ba con xúc xắc nằm chồng lên nhau, bốn góc đối xứng không sai một phân, mặt trên của con trên cùng sáu điểm.

Hắc y lão nhân dùng ngón tay trở khế gõ xuống bàn một cái con xúc xắc trên cùng liền rơi "cách" xuống.

Tần Lục cảm thấy lạnh lòng, hai chân bất giác bủn rủn vô lực, suýt chút nữa thì khụy xuống. Hầu Sơn Phong lộ vẻ bất an, hai tay vô ý xoa vào nhau, lòng bàn tay xuất mồ hôi lạnh.

Hắc y lão nhân lại gõ ngón tay xuống bàn, con xúc xắc thứ hai lại rơi xuống

Nhưng lần này thì nụ cười tắt hấn trên môi hắc y lão nhân, lão ngược nhìn Hầu Sơn Phong bằng đôi mắt kinh ngạc pha chút hoang mang.

Còn Hầu Sơn Phong nhìn thẳng vào ba con xúc xắc đến độ xuất thần, căn bản không biết đối phương đang nhìn mình.

Tần Lục vui mừng nhưng niềm vui đó chỉ có ba phần mà thôi. Vì hấn không biết Hầu Sơn Phong có thể lắc được chừng đó điểm hay không ?

Con xúc xắc thứ ba hiện mặt ngũ lên trên, tức năm điểm: Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong thở vào một hơi.

Song mục của hắc y lão nhân lộ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, bỗng nhiên lão khai khẩu:

- Họ Hầu kia, ta thất thủ rồi, chờ xem người thôi

Hầu Sơn Phong không nói gì, chàng từ từ đưa tay ra, nhưng cánh tay hơi run run, điều này khiến hắc y lão nhân lại mỉm cười.

Hầu Sơn Phong cũng dùng chiếc bát úp ba con xúc xắc lại rồi xoay chuyển một hồi, tuy nhiên thủ pháp của chàng không linh hoạt bằng đối phương. Sau khi ngừng lại thì chàng mở chiếc bát ra ngay. Tần Lục ngưng thần thú tâm mà nhìn, còn hắc y lão nhân thì rùng mình kinh ngạc.

Ba con xúc xắc cũng chồng lên nhau, mặt trên của con trên cùng hiển nhiên cũng sáu điểm.

Tần Lục buột miệng kêu lên:

- Lão Hầu, không ngờ là người cũng ...

Hầu Sơn Phong chỉ hơi mỉm cười, dường như không nghe thấy tiếng reo mừng của Tần Lục, chàng đưa ngón tay run run gạt con thứ nhất xuống. Dường như vì quá khẩn trương nên cái gạt của chàng hơi mạnh, con xúc xắc rơi xuống bàn lăn mấy vòng rồi rơi luôn xuống đất. Cũng may là chưa rơi con thứ hai, và con này cũng sáu điểm

Hắc y lão nhân lại biến sắc, Tần Lục vui mừng khôn tả, hấn vội nhắm mắt lại miệng lầm rầm cầu trời khẩn phật.

Hầu Sơn Phong đưa tay gạt con thứ hai, thần sắc vẫn tỏ ra thản nhiên như không.

Hắc y lão nhân lại tỏ ra vô cùng khẩn trương, vì con cuối cùng này chẳng những có quan hệ đến thắng bại của lão mà còn quan hệ đến uy danh nửa đời của lão.

Tuy Hầu Sơn Phong đem hai sinh mạng ra đặt cược nhưng dưới cái nhìn của lão thì hai sinh mạng kia chẳng qua là một thứ chiêu bài mà thôi.

Tiếc rằng, Hầu Sơn Phong chẳng những đã gạt con thứ hai xuống mà cũng gạt bỏ luôn uy danh nửa đời của đối phương

Hắc y lão nhân biến sắc rất thảm, lão rùng mình mấy cái rồi đứng lên.

Tần Lục mở choàng mắt ra nhìn, bỗng nhiên hấn nháy căng lên ba thước, miệng há hoác ra mà cười, hai hai khoe mắt bất giác rơi lệ. Thì ra con thứ ba cũng vẫn sáu điểm.

Hầu Sơn Phong như người vô lực, thân hình lắc lư một tay chàng vội vàng giữ mép bàn, một tay kia đưa lên lau mồ hôi trán.

Hắc y lão nhân mặt mày xám xịt, lão ngồi "thịch" xuống mà không nói thêm một câu nào.

Có một điều kỳ quái là vừa rồi lão học cứu thua thì ba người còn lại đều thản nhiên như không, diện mục không biến sắc, bây giờ hắc y lão nhân thua thì ba người còn lại cũng vô tình như trước, tựa như chuyện không quan hệ gì đến bọn họ

Hầu Sơn Phong trầm mặc một lúc rồi quay sang nói với lão mập lùn:

- Các hạ, chúng ta tỉ thí như thế nào đây ?

Lão mập lùn chớp chớp hai mắt đồng thời ngoác chiếc miệng rộng ra cười và nói:

- Người đã không cho phép vận dụng võ công thì đành phải thi triển bản lĩnh thật thôi, chúng ta sẽ uống thi một trận, thế nào ?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Lời là do tại hạ nói ra nên tự nhiên tại hạ cũng vui vẻ tòng mệnh thôi..

Nói đoạn chàng vẫy tay định gọi Tần Lục lấy rượu.

Lão mập lùn vội lắc đầu và cười hì hì, nói:

- Không cần, anh bạn trẻ, chỉ cần người uống hết hồ lô rượu của lão phu mà không say thì ta lập tức chịu thua, thế nào ?

Hầu Sơn Phong cũng lắc đầu, chàng nói:

- Không được, tại hạ không muốn chiếm tiện nghi này của lão.

- Tiện nghi ?

Lão mập lùn cười ha hả rồi nói:

- Anh bạn trẻ, người sẽ không chiếm được một chút tiện nghi nào đâu, rượu trong hồ lô của lão phu không giống rượu thường, đây là rượu được ủ cất từ Tuyết Đào ở Trường Bạch sơn, người thường chỉ cần uống ba ngụm là say như bún, ngay cả người có tửu lượng cỡ như lão phu mà uống hết hồ lô này cũng phải bước đi lảo đảo

Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lúc rồi nói ;

- Đã vậy thì tại hạ cũng đành cung kính bất như tuân mệnh, thử một lần xem sao.

Chàng vừa dứt lời thì lão mập lùn cũng lấy hồ lô rượu từ thắt lưng, đặt lên bàn.

Hầu Sơn Phong đẩy chiếc bát và mấy con xúc xắc qua bên, đoạn chàng kéo hồ lô rượu để trước mặt rồi mở nắp ra. Lập tức hương rượu tỏa bay khắp sòng bài, chỉ ngửi thôi cũng là muốn say.

Hầu Sơn Phong buột miệng tán thưởng:

- Hảo tửu !

Đoạn chàng đưa hồ lô lên miệng, ngửa cổ tu ừng ực một hơi. Rượu vừa xuống tới bụng thì đôi mày kiếm chợt dựng đứng lên, vẻ âu lo trước đó bị quét sạch trong chớp mắt và chẳng mấy chốc thì hồ lô rượu cũng chống đáy lên trời, quả nhiên là không còn một giọt.

Uống cạn bình rượu nhưng sắc diện vẫn bất biến, trông tựa như người vô sự, chàng cầm hồ lô lắc lắc và nói:

- Các hạ, còn nữa không ? Tại hạ chưa tận hưởng, con sâu rượu vẫn đang náo động.

Lão mập lùn tròn xoe hai mắt, lão buông, tiếng thở dài rồi nói:

- Đến hôm nay Đỗ Khang Thời ta mới biết cái gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, núi cao còn có núi cao hơn, lão phu thua rồi.

Hầu Sơn Phong tỏ vẻ thất vọng, chàng lắc đầu và thở dài nói:

- Rượu chưa tận hưởng thật khó chịu vô cùng, sao các hạ lại trêu người như thế

Nói đoạn chàng đặt hồ lô rượu xuống bàn.

Chợt nghe bạch y văn sĩ nói:

- Họ Hầu kia, người chớ thở dài, đến lượt chúng ta rồi đấy !

Hầu Sơn Phong gật đầu nói:

- Chờ tại hạ rửa tay đã !

Nói đoạn chàng đứng dậy đi ra sau sòng bài, chớp mắt đã thấy chàng vừa lau vừa trở lại ngồi vào chỗ cũ.

Sau khi ngồi ngay ngắn thì Hầu Sơn Phong ngược nhìn đối phương và mỉm cười nói:

- Thế nào chúng ta tỉ thí ra sao !

Bạch y văn sĩ thò tay vào tay áo trái lấy ra một chiếc cổ cầ m bằng ngọc, tuy hình dạng không mấy khác loại đàn thường nhưng kích thước thì nhỏ hơn rất nhiều.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:

- Các hạ, bình sinh tại hạ chưa từng thấy loại đàn này, thậm chí nghe cũng chưa nghe, đây là ...

Bạch y văn sĩ cắt lời, nói:

- Đàn này là do ta chế, vì để mang theo cho tiện nên phải thu nhỏ lại nhưng người xem, có khác gì những chiếc cổ cầm khác đâu ? Cũng có tất cả mười ba dây, mỗi dây thành một âm hẳn hoi.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Thủ nghệ của các hạ khiến người ta khâm phục, chuyện khác không cần nói chỉ đơn cử việc chế tạo chiếc đàn cũng có giá trị đủ lưu danh hậu thế rồi

Bạch y văn sĩ mỉm cười, nói:

- Nhân lực khá lắm, người quả nhiên là nhân vật biết người biết của.

Lão đưa chiếc cổ cầm cho Hầu Sơn Phong và nói tiếp:

- Người và ta mỗi bên gảy một khúc để phân cao thấp, mời người gảy trước.

Hầu Sơn Phong cũng không cần khách sáo, chàng nhận lấy chiếc cổ cầm rồi cẩn thận đặt trước mặt mình, sau một lúc ngồi ngay ngắn tĩnh lặng, thần thái nghiêm túc thì chàng từ từ đưa tay lên, mười ngón tay lần lượt lướt qua các dây đàn.

Tiếng đàn tích tịch tình tang trời dậy thanh âm vang vang, bạch y văn sĩ chau mày sắc thái biến động. Chưa được nửa khúc thì ngay cả ba lão nhân còn lại cũng ngơ ngẩn đến xuất thần, dáng vẻ như tỉnh

như mê mục quan nhìn ra ngoài đầy vẻ hồi tưởng

Đột nhiên nghe "tưng" một tiếng, tiếng đàn dứt, Hầu Sơn Phong thu tay lại và ngồi im.

Tứ quái lão nhân như người vừa tỉnh mộng, bạch y văn sĩ kinh ngạc đứng lên và nói:

- Các hạ, đây là Tử Quy Dẫn, một trong cửu dẫn của Ngũ Khúc Cửu Dẫn, Thập Nhị Thao phải không ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Các hạ lại khiến người ta khâm phục rồi, đúng thế !

Thân hình bạch y văn sĩ hơi lắc lư, lão thở dài rồi nói:

- Người khiến người ta phải khâm phục là các hạ, tâm tranh thắng đồ sát của bốn bọn ta bị quét sạch rồi.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Có câu danh mã tặng mỹ nhân, báu kiếm tặng anh hùng. Sư Bá Nha ta theo đuổi ngón đàn này mấy mươi năm, bình sinh lấy ngón nghề này để tự kiêu tự phụ, hôm nay mới biết trên đàn còn có cao nhân khác. Dao cầm này xin để lại, từ nay không dám nói đến một tiếng đàn nữa.

Lời chưa dứt thì lão đã ngồi "thịch" xuống, thần sắc ngẩn ngơ.

Hầu Sơn Phong vội nói:

- Thế nào, các hạ không tỉ thí à ?

Bạch y văn sĩ lắc đầu nói:

- Cầm nghệ của các hạ quán tuyệt thiên hạ, vừa rồi nghe khúc Tử Quy Dẫn của các hạ thì tại hạ tự biết là khó vượt qua được nên tốt nhất là không cần tỉ thí nữa !

Hầu Sơn Phong kinh ngạc nói:

- Nói vậy là tại hạ thắng cả bốn trận tỉ thí rồi ?

Bạch y văn sĩ gật đầu, nói:

- Đúng thế, người thắng rồi, theo ta biết thì trong thiên hạ chỉ có một người có thể thắng và khiến bốn huynh đệ ta tâm phục khẩu phục đối với bốn ngón nghề này. Không ngờ huynh đệ bọn ta là ếch ngồi đáy giếng nhìn trời, trong thiên hạ còn có một người thứ hai.

Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:

- Thế người đó là ai ?

Bạch y văn sĩ nói:

- Người này là đệ nhất kỳ tài trong đương kim võ lâm, mỹ hiệu là Ngọc Diện Du Long Lạp Thủ Thần Hạ Hầu Lam, nhưng đáng tiếc ...

Hầu Sơn Phong chau mày nói:

- Nghe danh hiệu thì hình như người này không phải là nhân vật chánh phái ?

Bạch y văn sĩ nói:

- Cũng đúng mà cũng không đúng, rất khó nói đó là một nhân vật như thế nào, nhưng trăm người trong võ lâm thì hết chín mươi chín người cho rằng đó là một ác ma lòng lang thủ độc.

Hầu Sơn Phong kinh ngạc, chàng vội nói:

- Vậy thì xin tứ vị chờ tiết lộ chuyện hôm nay ra ngoài, nếu không thì người đó ...

Bạch y văn sĩ lắc đầu nói:

- Các hạ yên tâm, chuyện mất mặt thế này thì ai đi nói ra ngoài ? Mà dù có nói thì các hạ cũng không cần sợ người đó tìm tới, vì hắn đã chết ba năm rồi.

Hầu Sơn Phong nhẹ nhõm người, chàng "à" một tiếng và không nói gì nữa.

Bạch y văn sĩ tiếp lời:

- Đồi bên đã có giao ước trước, huynh đệ bọn ta đã thua rồi, những vật người cần bọn ta cũng để lại, bây giờ sẽ lập tức rời Kim Lăng, cáo biệt !

Nói đoạn, lão cùng đứng lên với ba lão còn lại, nhưng khi sắp sửa đi thì hắc y lão nhân bỗng nhiên lên tiếng:

- Xưa nay huynh đệ bọn ta không cho phép có người thắng được mình, đối với Hạ Hầu Lam kia cũng không ngoại lệ, còn đối với họ Hầu người thì, hì hì ...

Tràng cười vừa cất lên thì lão học cứu đã phát tay nói:

- Lão tam, người muốn ta tự hủy lời hứa để mất mặt với thiên hạ sao ?

Hắc y lão nhân nói:

- Lão đại biết đấy, bốn ngón nghề này của chúng ta, ngoại Hạ Hầu Lam ra thì đương nhiên là thiên hạ vô địch, vậy bây giờ phải lui xuống đứng ở hàng thứ mấy đây ?

Lão học cứu chậm rãi nói:

- Ta biết, nhưng chỉ trách học nghệ của chúng ta không tinh, tranh cường hiếu thắng, tự chuốc lấy thất bại mà thôi.

Hắc y lão nhân so vai, và nói:

- Lão đã là lão đại thì đành nghe theo lão vậy !

Lời này vừa dứt thì tứ quái lão nhân lập tức quay người cất bước.

Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong nói:

- Tứ vị hãy khoan !

Bốn lão nghe vậy thì cùng quay lại một lúc, bạch y văn sĩ hỏi:

- Các hạ còn gì muốn nói nữa chẳng ?

Hầu Sơn Phong chỉ bốn vật (dao, kiếm, hồ lô rượu, quân bài bằng ngọc và mục kính) trên bàn và nói:

- Xin tứ vị hãy giữ lấy vật của mình vậy !

Bạch y văn sĩ biến sắc, lão nói:

- Ý của các hạ là ...

Hầu Sơn Phong cắt lờ, nói:

- Tại hạ hiểu rồi, đây là vật bất ly thân nhiều năm của tứ vị và cũng là chiêu bài của tứ vị trong võ lâm, tại hạ giữ bốn vật này cũng chẳng làm gì và cũng không thể làm chuyện phá hỏng chiêu bài của kẻ khác. Đôi bên cứ xem như là bằng hữu sơ giao, chỉ cần tứ vị lập tức rời khỏi địa bàn của tại hạ, từ nay vĩnh viễn không bước vào thành Kim Lăng là được rồi.

Bạch y văn sĩ ngửa mặt cười khan một tràng, thân hình lão cũng lắc lư chao đảo, lão nói:

- Các hạ thật là một kỳ tài mà bình sinh bốn huynh đệ bọn ta gặp phải, nhưng đáng tiếc, các hạ không phải là người trong võ lâm, nếu không thì nhất định sẽ là một nhân vật anh hùng ghê gớm. Được rồi !

Lời vừa dứt thì lão phát hữu chưởng ra, ba lão còn lại cũng xuất thủ cùng lúc, nhưng không phải bọn họ lấy lại vật của mình mà vỗ chưởng lực vào.

Chỉ nghe "rắc rắc" mấy tiếng, mực kính vỡ, dao cầm nát, quân bài biến thành nhiều mảnh, hồ lô rượu nát vụn vung vãi khắp bài.

Sau hồi sững sờ thì Hầu Sơn Phong dậm chân nói:

- Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Tứ vị làm thế là ...

Bạch y văn sĩ cắt lờ, nói:

- Lão phu chỉ có một câu thế nào, chỉ cần các hạ còn ở Kim Lăng một ngày thì huynh đệ bọn ta tuyệt đối không bước vào Kim Lăng thành nửa bước, nhưng nếu các hạ rời khỏi Kim Lăng thì địa bàn này không phải là của các hạ nữa rồi, hiểu chứ ?

Lời dứt thì lão cười nhạt và quay người, ba lão còn lại cũng phóng bước ra khỏi sông bài.

Hầu Sơn Phong ngớ người, nhất thời quên trả lời và cũng quên cả việc tiễn khách.

Tần Lục vui mừng muốn phát điên, hấn kêu lớn một tiếng rồi bổ nhào đến ôm Hầu Sơn Phong và nói:

- Lão Hầu, người tuyệt lắm, người tuyệt lắm ...

Hầu Sơn Phong quay lại thản nhiên mỉm cười và nói:

- Thế nào, Tần Lục ca, ta không lừa ngươi đấy chứ ?

Tần Lục lắc đầu nói:

- Không, không, ha ha, không lừa ... Lão Hầu

Bỗng nhiên hấn tiu nghỉu, không cười không nhảy nữa mà nhìn thẳng vào mắt Hầu Sơn Phong và hỏi:

- Thế này ... thế này có thể giải cứu được đại nạn của Đồng gia sao ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Thản nhiên là có thể, không tin thì người cứ chờ mà xem.

Tần Lục là người dần dần, hẳn không truy vấn thêm nữa mà lập tức cười hì hì, nói:

- Ta không dám không tin lời của người, chỉ cần có thể là được rồi, đi.. huynh đệ chúng ta đi uống một trận thôi.

Vừa nói hẳn vừa kéo Hầu Sơn Phong đứng lên.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Thế nào, Tần Lục ca muốn uống rượu à ?

Tần Lục cười hì hì nói:

- Không thời nào khác nào là ta không muốn uống rượu, huống hồ là hôm nay càng đáng chúc mừng ... chúc mừng.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói

- Vậy thì Tần Lục ca hãy tự ra phía sau mà lấy, tại hạ đã chuẩn bị cho người một bình rượu ngon mà xưa nay người chưa được uống bao giờ, đi mau đi.

Tần Lục nghe có rượu thì vui mừng, sáng mắt lên, hẳn nói:

- Lão Hầu người thật có tình nghĩa với bằng hữu.

Lời chưa dứt thì hẳn đã chạy như bay ra phía sau sông bài, một lát sau nghe hẳn "a" lên một tiếng rồi chạy vù trở vào, tay trái hẳn cầm một bình rượu, tay phải cầm một chén sứ, thần sắc đầy vẻ ngạc nhiên. Hẳn nói:

- Lão Hầu, đây là rượu trong hồ lô vừa rồi ?

Hầu Sơn Phong cất lời, nói:

- Lục ca, ai nói thế ?

Tần Lục nói:

- Ta là một con sâu rượu, mùi vị này há có thể qua mặt ta được sao ?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Chẳng cần biết nó là rượu gì, chỉ cần là rượu và là rượu ngon chưa từng được uống là được rồi.

Tần Lục nhìn chàng với vẻ nghi ngờ, hẳn nói:

- Lão Hầu, thế rượu này từ đâu ra ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Tuyệt không phải là ăn trộm của người ta là được rồi, ta bỏ tiền ra mua đấy.

Tần Lục lắc đầu nói:

- Lão Hầu đừng lừa ta, ta không tin !

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói:

- Tin hay không tùy người, lẽ nào ta thi triển phép chúng nhân để lừa người ?

Tần Lục lắc đầu, nói:

- Quái sự năm nào cũng có, nhưng hôm nay đặc biệt hơn nhiều, ta cảm thấy sự xuất hiện của bình rượu này rất quái lạ, tuy nhiên, bất luận thế nào cũng có rượu uống rồi, đi thôi !

Nói đoạn hấn lại đưa tay kéo Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Lục ca, uống thì được, nhưng bỏ ra một vạn lượng kim ngân cũng không đựng được loại rượu này, nếu uống ít lại một chút thì bình rượu này đủ để người uống ba tháng đấy.

Tần Lục ngẩn người, hỏi lại:

- Sao lại nói thế, lão Hầu ?

Hầu Sơn Phong nói:

- Bình rượu này do một vị bằng hữu của ta từ xa đem đến, hạng ma men bình thường không thể đựng đến được, vì loại rượu này rất mạnh. Tựu lượng như Lục ca người chỉ cần uống một chung vào bụng là đầu nặng chân nhẹ, lâng lâng phiêu bồng rồi.

Tần Lục tròn xoe mắt, hấn nói:

- Có chuyện như thế sao ? Ta không tin.

Hấn kể miệng vào bình tu ừng ực mấy hơi rồi chùi mép, nói:

- Lão Hầu, sao người cũng thích khoác lác thế ? Có gì đâu nào ?

Hầu Sơn Phong chau mày, nói:

- Chờ một lát sẽ thấy.

Lời chưa dứt thì một làn hương phong bay vào, một bóng tuyết bạch vô cùng đẹp đẽ động, có hai người tiến vào sông bài, một vị cô nương là Đồng Uyển Nhược của Kim Lăng Đồng gia, một vị kia là tổng quản Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh của Kim Lăng Đồng gia.

Vừa vào sông bài thì Đồng Uyển Nhược liền kêu lên:

- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược đến khấu đầu tạ ơn Hầu gia đây !

Nói đoạn, nàng quỳ xuống và khấu đầu thật.

Mạc Tử Kinh cũng phát trường bào và quỳ xuống sau lưng nàng.

Hầu Sơn Phong vội né sang một bên và nói:

- Đồng cô nương làm gì thế này ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Đồng Uyển Nhược nghe nói Hầu gia dùng tuyệt kỹ chế ngự tứ ma tại sông bài, đuổi bọn chúng ra khỏi Kim Lăng, giải cứu đại nạn cho hàn gia, đại ân này không dám dùng lời cảm tạ.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói:

- Cô nương, chuyện này có quan hệ gì đến việc giải cứu đại nạn cho quý phủ ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Đó là Thư Yêu, Cầm Ma, Đổ Quỷ và Tửu Quái, chính là những kẻ do cừu nhân của hàn gia phái đến.

Hầu Sơn Phong "à" một tiếng rồi nói:

- Hóa ra là như vậy chuyện này thật là khéo, nhưng cô nương hiểu lầm rồi, bọn họ nghe tại hạ tình thông Thư, Cầm Đổ, Tửu nên tìm tại hạ tỉ thí, tuyệt không phải tại hạ tìm bọn họ để giải cứu đại nạn cho quý phủ. Tại hạ chỉ là một kẻ lẫn lộn chốn Tân Hoài giang - Phụ Tử Miếu thì làm sao dám tìm đến bọn họ? Nếu vừa rồi không có trời già giúp đỡ với vận phần may mắn thì tại hạ suýt bị mất mạng rồi.

Đồng Uyển Nhược nói:

- Bất luận nói thế nào, thì hôm nay Đồng Uyển Nhược cũng đã hiểu rõ. Hầu gia ngoài mặt lạnh lùng vô tình nhưng bên trong đầy nhiệt huyết nên mới ngăm ra tay giúp đỡ. Đại ân đại đức này, hàn gia không dám lấy lời cảm tạ

Hầu Sơn Phong chau mày nói:

- Xin cô nương và Mạc đại tổng quản hãy đứng lên rồi nói có được không

Đồng Uyển Nhược nói:

- Hầu gia có lệnh thì Đồng Uyển Nhược không dám bất tuân.

Nói đoạn, nàng gật đầu ra hiệu cho Mạc Tử Kinh, cả hai lập tức đứng dậy. Râu tóc của Mạc Tử Kinh đều lay động, thần sắc đầy vẻ hổ thẹn, lão cung kính nói với Hầu Sơn Phong:

- Mạc Tử Kinh bôn tẩu võ lâm, vọng xưng là lão giang hồ, nào ngờ có mắt mà không trông, không biết Hầu gia là cao nhân ẩn thế ở trước mặt, hổ thẹn... hổ thẹn.

Hầu Sơn Phong liền nói:

- Mạc đại tổng quản, căn cứ vào đâu mà lão nói thế, Tần Lục ca tại dương trường trông thấy rõ ràng, Mạc đại tổng quản cũng thử nghĩ xem, Thư - Cầm - Đổ - Tửu nào phải là môn võ học gì đâu? Hai món trước là tại hạ học ở nhà, hai món sau là do gia cảnh của tại hạ bị gia phá nhân vong nên buồn chán mà sinh ra đam mê. Chỉ cần đam mê thì ai ai cũng có được thành tựu đối với những môn này, một kẻ lẫn lộn ở Kim Lăng thành như tại hạ thì gọi là cao nhân gì?

Mạc Tử Kinh mỉm cười nói:

- Kim Lăng Đồng gia đời đời nhân nghĩa, Mạc Tử Kinh nửa đời hành sự cũng đoan chính, Hầu gia hà tất phải quá khiêm tốn mà ẩn giấu đối với chủ bộc tại hạ.

- Ẩn giấu?

Hầu Sơn Phong bật cười rồi nói:

- Mạc đại tổng quản thử nhìn xem, tại hạ có chỗ nào giống người biết võ công không?

Mạc Tử Kinh nói:

- Đó là vì Hầu gia tu luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nên tinh anh khí chất tự thu vào bên trong.

Hầu Sơn Phong lắc đầu và cười cười nói:

- Mạc đại tổng quản, lão khiến tại hạ dở khóc dở cười rồi đấy?

Mạc Tử Kinh chưa kịp nói tiếp thì đã nghe Đồng Uyển Nhược lên tiếng:

- Hầu gia, gia phụ gia mẫu cũng sắp đến nơi rồi, xin Hầu gia

Hầu Sơn Phong chau mày, nói:

- Cô nương cho rằng đại nạn của quý phủ là do tại hạ giải cứu thật sao?

Đồng Uyển Nhược mặc nhiên gật đầu, nàng nói:

- Hầu gia, Đồng gia không phải là kẻ không biết tri ân.

Hầu Sơn Phong lại chau mày, chàng nói:

- Cô nương cho rằng đây là ân?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Đúng vậy, Hầu gia, đây là đại ân.

Hầu Sơn Phong nghiêm túc nói:

- Vậy thì cô nương còn nhớ những lời mình nói không?

Đồng Uyển Nhược không biến sắc, và cũng không chút e thẹn, nàng nghiêm giọng nói:

- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược đã nói ra thì tuyệt không thay đổi, nguyện theo hầu hạ

Hầu gia suốt đời

Hầu Sơn Phong nhướng mày hỏi:

- Thật chứ?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược này không phải là tiện nữ nhân gian.

Hầu Sơn Phong nói:

- Cô nương, theo một kẻ lẫn lộn giang hồ chẳng ra gì như tại hạ e rằng sẽ mất mặt cho Kim Lăng Đồng gia đấy. Thiên hạ sẽ nhìn vào mà chê cười, cô nương không dám ngẩng đầu nhìn ai, như thế cũng rất khổ.

Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói:

- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược nói một câu như trước là không phải hàng tiện nữ nhân gian.

Hầu Sơn Phong ngửa mặt cười rồi nói:

- Cô nương là kỳ nữ đáng kính đáng phục, bất luận thế nào thì Hầu mỗ cũng không dám kể công và cũng không cho rằng đây là ân, càng không dám làm khổ cô nương.

Nói đoạn chàng cất bước đi ra ngoài sông bài.

Chàng không gọi Tần Lục vì Tần Lục đã nằm sóng soài úp mặt xuống bàn say mềm như cọng bún

Nhưng vừa thấy Hầu Sơn Phong bỏ đi thì Đồng Uyển Nhược vội đưa tay vẫy lại và định truy theo.

Mạc Tử Kinh lên tiếng:

- Cô nương, để cho hấn đi thôi, loại kỳ nhân này không ngăn cản được đâu dù sao thì Kim Lăng Đồng gia cũng không lo không tìm được hấn. Chờ nhị vị lão nhân gia tới rồi hãy tính

Đồng Uyển Nhược nghe vậy thì trầm mặc đứng xuôi tay, nàng đứng bất động tựa như người thất thần lạc hồn.

Mạc Tử Kinh lại nói:

- Cô nương chờ phát sầu, lão nô bảo đảm là sẽ tìm được hấn mà

Nói đoạn, lão kéo một chiếc ghế và mời Đồng Uyển Nhược ngồi xuống.

Đồng Uyển Nhược vẫn không nói gì, nàng lặng lẽ ngồi xuống. Nhưng ngồi chờ khá lâu mà vẫn không thấy song thân của nàng tới.

Mạc Tử sinh không nhìn được nên khai khẩu:

- Cô nương, sao nhị vị lão nhân gia vẫn chưa đến nhỉ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói:

- Ai biết được có thể là có chuyện gì đó cản trở

- Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này nữa?

Mạc Tử Kinh chau mày nói:

- Cô nương có nói với nhị vị lão nhân gia là nơi này

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói:

- Ta đã nói với nhị vị lão nhân gia là sông bài cạnh Phu Tử Miếu

Mạc Tử Kinh tiếp lời:

- Thế tại sao...Cô nương, lão nô muốn quay về xem thử

Đồng Uyển Nhược đứng lên và nói:

- Cũng được, ta cùng trở về với lão

Nói đoạn, nàng lập tức theo sát phía sau.

*

* *

Trên một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, sau khoang có giăng một bức màn lụa, bên trong có một người say nằm ngủ. Người này nằm xoay mặt vào trong vách khoang thuyền, từ trước khoang có tiếng khóc lóc nguyên rủa truyền lại, tiếng khóc này nghe ra như nỉ như non, như mật ngọt rót vào tai, thật là dễ nghe vô cùng

- Đồ quỷ chết, người chỉ biết đói là tìm đến ta ăn no rồi ngủ, khi thật sự cần người thì người lại giống như một tượng gỗ đá gniết vụn đao

Người nằm trên giường bông vẫn chưa ngủ nên phá ra cười và nói:

- Vậy thì có cách nào khác, đây là nghiệt duyên, ai bảo kiếp trước nàng nợ ta chi?

Giọng nỉ non lại cất lên:

- Đại đầu quỷ như người thì kiếp trước ai thềm nợ người chứ

Người nằm bên rong nói:

- Vậy à! Nếu không thì tại sao nàng cam tâm cung phụng cho ra ăn uống?

Cửa khoang thuyền chợt mở ra, một nữ nhân bước vào, người này tóc tai rối bời, xiêm y chệch choạng, thậm chí còn chưa cài cúc để lộ nửa phần thân thể bên trên nõn nà như tuyết, song cũng khá dung tục

Nếu trong cảnh xa hoa trụy lạc của đêm hồng đăng lục tửu thì nhan sắc mặn mà của nàng, cộng thêm thủ pháp đối phó với khách phàm phu suồng sã, hoặc giả có thể khiến người ta ý loạn tình mê.

Nhưng lúc này khuôn mặt nàng vàng vọt tiêu tụy, môi nhợt nhạt thất sắc, tuy xiêm y nửa khép nửa mở để lộ cặp tuyết lê nõn nà song vẫn khiến người ta trông thấy là phát tởm, lui xa mấy thước

Kỹ nữ này bước vào khoang thuyền với vẻ mặt tức giận nhưng vừa thấy chiếc lưng dài của người nằm trên giường thì tựa như thấy ma vậy

Vẻ tức giận biến mất, mỹ mục tươi hẳn lên, nàng quăng chiếc lược sừng và kêu:

- Oan gia!

Một lời chưa dứt thì nàng dang rộng hai tay và bổ nhào lên giường, trông có vẻ giống một con hổ đói

Nhưng thân thủ của người trên giường lại nhanh nhẹn dị thường, người này lập tức trở người ngồi bật dậy, khiến kỹ nữ bổ vào hư không

Người này chính là Hầu Sơn Phong, chàng chau mày, nói:

- Giữa ban ngày ban mặt mà nàng muốn làm gì thế?

Kỹ nữ quay lại trừng mắt hạnh và nói:

- Ta muốn ăn tươi nuốt sống ngươi

Nàng cười tíu mắt và chậm rãi tiến về phía Hầu Sơn Phong

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói:

- Phía sau còn có người chèo thuyền, nàng không sợ người ta cười cho sao để ta ngủ yên một chút, tối nay ta còn có chuyện.

Bầu lửa nhiệt tình bị dội thêm thùng nước lạnh, kỹ nữ chau mày và bất chợt chỉ tay mắng chửi:

- Quỷ chết, ban ngày thì người nói là thanh thiên bạch nhật, tối đến thì đêm nào người cũng có chuyện, bao giờ người mới có thể nhàn hạ ở yên trên thuyền này?

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói:

- Sợ rằng vĩnh viễn không có thời gian như vậy, trời sinh số mạng lao đao thì biết làm thế nào khác?

Kỹ nữ không cam tâm chịu thua, nàng định nói thì chợt nghe bên ngoài có tiếng mái chèo khua nước, dường như có thuyền nhỏ lướt đi bên cạnh thuyền hoa.

Theo đó là một giọng thô khan cất lên:

- Hôm nay đại gia không có hứng thú, Kim Lăng Đồng gia bị người ta giết sạch chỉ còn lại hai mạng.

Hầu Sơn Phong chau mày và bật đứng dậy

Lại nghe giọng thô khan nói tiếp:

- Cô nương của Đồng gia khóc đến nỗi chết đi sống lại. Mạc tổng quản cũng chạy khắp nơi tìm người lo tang sự, ngày thường các bằng hữu đều nhận được sự chu cấp của Đồng đại gia nên ta há có thể không quản chuyện này.

Song mục của Hầu Sơn Phong đột hiện hàn quang lấp lánh như điện, chàng cười nhạt rồi nói:

- Xem ra giấc ngủ này của ta cũng không thành rồi!

Chàng đưa tay đẩy kỹ nữ đang dang tay muốn ôm mình sang một bên rồi lách người ra sau đuôi thuyền. Sau lưng chàng vẫn văng vẳng tiếng chửi mắng nguyên rủa kinh thiên động địa của kỹ nữ kia

Chiếc thuyền nhỏ cập vào bờ, một hắc y đại hán neo thuyền xong là phóng bước đi ngay

Nhưng đột nhiên có người từ khóm liễu bước ra cản đường hấn và hỏi:

- Thiết Ngưu, đi đâu vậy?

Hắc y đại hán chú mục nhìn và nói:

- Là người à, lão Hầu, ta đi tới chỗ Đồng gia đây

Người vừa xuất hiện chính là Hầu Sơn Phong, chàng nói:

- Ta cũng đi theo người một chuyến, người nói rất đúng, bình nhật các bằng hữu đều được Đồng đại gia chiếu cố, bây giờ người ta có chuyện thì không thể không quản

Hắc y đại hán ngạc nhiên nói:

- Thế nào, vừa rồi người ở trên thuyền Tiểu Thúy Hồng phải không?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Đúng vậy nhưng ta chỉ nghe người nói một câu nên không rõ sự tình thế nào

Hắc y đại hán lắc đầu và nói:

- Đi, lão Hầu chúng ta vừa đi vừa nói

Hầu Sơn Phong khẽ gật đầu rồi sánh vai cùng đi với hắc y đại hán.

Đi được vài bước thì hắc y đại hán khai khẩu:

- Người có nghe gì không? Kẻ thù của Đồng gia đã tìm đến cửa rồi đấy

Hầu Sơn Phong nói:

- Ta nghe Tần Lục nói rồi, chẳng biết cô nương của Đồng gia nghe ai mà nói là ta biết võ công, còn đến sông bài quỳ gối cầu xin ta giúp đỡ. Người nghĩ xem, Thiết Ngưu, chuyện này làm sao ta giúp được chứ? Đừng nói là ta không biết võ công, dù biết chút ít cũng không thể sánh với bất kỳ người nào trong Đồng gia võ lâm thế gia. Còn nữa người nói xem có quái không chứ? Vừa rồi ta dùng thủ pháp đánh lừa hù bốn quái khách giang hồ tại sông bài, nào ngờ Đồng cô nương lạt tìm đến, nói rằng đó là kẻ thù của Đồng gia, rồi quỳ gối tạ ơn rồi rít, khiến ta rơi vào cảnh thật là dở khóc dở cười.

Hắc y đại hán nói:

- Còn nói nữa, lần này thì lão Hầu người danh tiếng vang lừng truyền ra tứ phương bát hướng rồi, nhưng lão Hầu, lẽ nào người không biết võ công thật?

Hầu Sơn Phong chau mày nói:

- Thiết Ngưu, người khác không biết đã đành, lẽ nào người cũng không biết ta? Ta sống ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử Miếu này bao lâu rồi? Suốt ngày chỉ biết cờ bạc, ăn uống và tìm lạc thú với bọn kỹ nữ, nếu ta biết võ công thì đã sớm ra ngoài bốn tẩu với thiên hạ rồi, việc gì phải ở chốn xúi quẩy này.

Hắc y đại hán gật đầu nói:

- Nói cũng phải nhưng người ta vẫn nói người là đại hiệp khách mai danh ẩn tích.

Hầu Sơn Phong trừng mắt hỏi lại:

- Ai nói thế?

Hắc y đại hán lắc đầu nói:

- Không biết, một truyền mười, mười truyền trăm, bây giờ ai ai cũng nói thế

Hầu Sơn Phong gương cười, nói:

- Chuyện này dựa vào đâu mà nói thế nhỉ? Nếu mai danh ẩn tách thì phải tìm nơi yên tĩnh trong thâm sơn đại thạch, can cơ gì ta phải chạy đến nơi quỷ quái này?

Hắc y đại hán nói:

- Bất luận là nói thế nào, chỉ biết bây giờ lão Hầu người đã nổi danh rồi.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:

- Không nói chuyện này nữa, Thiết Ngưu rút cuộc chuyện của Đồng gia là...

Hắc y đại hán thở dài, nói ;

- Ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói là khi Đồng cô nương và Mạc tổng quản trở về thì thấy lão phu phụ Đồng đại gia cùng mấy chục người trong nhà đều nằm trong vũng máu

Hầu Sơn Phong truy vấn:

- Thiết Ngưu, người có nghe nói là ai ra tay không?

Hắc y đại hán chậm rãi nói:

- Ngoại kẻ thù tìm đến cửa thì còn ai nữa? Cũng may là Đồng cô nương và Mạc tổng quản ra ngoài, nếu không thì cũng không còn, Đồng gia tất sẽ tuyệt tự, phu phụ Đồng đại gia là đại thiện nhân nổi danh, nào ngờ trời già không có mắt, khiến bọn họ gặp phải cơn tai bay vạ gió này. Con bà nó, bọn người kia cũng thật quá độc, dù phu phụ Đồng đại gia có thù với chúng, nhưng lớp tiểu bối cũng có thù hận với chúng sao? Vậy mà giết sạch không chừa một người, Thiết Ngưu ta chỉ hận là không có được bản lĩnh cao cường, bằng không thì mẹ kiếp, ta không lột da róc xương bọn chúng, thề không làm người.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói:

- Thiết Ngưu, tốt nhất là không biết võ, chuyện trên giang hồ không nên đụng vào, động đến là bạch đao kẻ cổ, hồng đao kẻ bụng, oan oan tương báo, thù hận chồng chất, khó tránh khỏi chuyện kẻ thù diệt cỏ tận gốc.

Nói đến đây thì hai người đã nhập vào đại đạo phía bắc, trước đại môn của Đồng gia nguy nga khí phái có không ít người vây quanh, tuy nhiên tất cả đều yên lặng như tờ

Nơi bậc cấp trước cổng còn có mấy tên quan binh mang đao đi đi lại lại, có lẽ đại họa này đã làm kinh động quan phủ?

Quả nhiên không sai, Hầu Sơn Phong và Thiết Ngưu vừa đến nơi thì thấy có một chiếc kiệu từ trong khuôn viên Đồng gia đi ra, người đưa tiễn là tổng quản Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh

Lão tổng quản này đưa tiễn quan nhân đi xong thì chẳng buồn nhìn ai khác, lão lặng lẽ quay người đi vào.

Thiết Ngưu vội vẫy tay kêu lớn:

- Mạc gia, Thiết Ngưu và lão Hầu đến đây

Mạc Tử Kinh nghe vậy thì vội vàng quay lại, sức diện lộ vẻ vui mừng, lão bước nhanh xuống bậc tam cấp nghênh tiếp. Lúc này Thiết Ngưu đã dập đám đông tránh ra, rồi cùng Hầu Sơn Phong vào đến trước bậc tam cấp

Hàng trăm ánh mắt nhìn hai người và không ngừng nói khẽ:

- Đại hiệp đến rồi. Đại hiệp đến rồi!

Mấy lời này khiến Hầu Sơn Phong bất giác chau mày.

Còn Mạc Tử Kinh thấy Sơn Phong đến thì buột miệng kêu lên:

- Hầu gia!

Trên mặt lão đầy ngấn lệ, song mục đỏ như máu, nhất thời giọng nói bị tắt nghẽn nơi cổ họng

Hầu Sơn Phong vội nói:

- Mạc tổng quản, tại hạ nghe nói nên vội vàng đến xem thử, chúng ta có thể vào trong nói chuyện không

Mạc Tử Kinh vội đưa tay mời khách và đi trước dẫn đường.

Qua khỏi đại môn thì thấy nước chảy lenh lách, trong nước còn có vết máu loang lổ, bảy tám thi thể vốn nằm ở phía trước đã được dời vào trang.

Hầu Sơn Phong chau mày nói:

- Mạc tổng quản, tại hạ đã nói những kẻ bị tại hạ lừa không phải là kẻ thù của quý phủ
Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói:

- Hầu gia, bốn kẻ đó chính là người do kẻ thù của Đồng gia phái đến, kẻ thù của Đồng gia là một đại ma đầu trong võ lâm, kêu bằng Trường Bạch Ông Lãnh. Thiên Trì Tứ quái kia chính là tứ đại hộ pháp của hắn, người trong võ lâm kêu bằng Thư Yêu, Cầm Ma, Đồ Quỷ và Tửu Quái.

Hầu Sơn Phong nói:

- Tại hạ nghe nói nhân vật võ lâm trọng lời hứa xem nhẹ cái chết, một lời đã xuất thì nặng như thái sơn cửu đỉnh, mà bốn lão kia đã hủy chiêu bài và tự hứa rời khỏi Kim Lăng trước mặt tại hạ, nói rằng tại hạ còn ở Kim Lăng một ngày thì bọn họ tuyệt đối không trở lại, thế tại sao...

-- o O o --